

BALARD

1

Patruliai buvo palikę laukujes duris praviras. Jie manė, kad išvėdinę patalpą padarys jai paslaugą. Bet šitaip juk pažeistas nusikaltimo vietos apžiūros protokolas, reglamentuojantis įkalčių išsaugojimo tvarką. Vidun dabar gali įskristi ir išskristi vabzdžiai. Skersvėjis namuose gali išsklaidyti DNR pėdsakus. Kiekvienai patalpai būdingas savitas kvapas. Išvėdinus nusikaltimo vietą, galima prarasti dalį vertingos informacijos.

Tačiau patruliai to nežinojo. Ataskaitoje, kurią Balard gavo iš budinčio leitenanto, buvo nurodyta, kad kūnas užrakintame name su išjungtu kondicionieriumi pragulėjo dvi ar tris dienas. Jo žodžiais tariant, viduje dvokė taip, lyg čia visas būrys šeškų būtų susisukę lizdą.

Gatvėje priešais namą detektyvė Balard išvydo du juodai ir baltai nudažytus patrulių automobilius. Tarp mašinų stovėjo ir jos laukė trys uniformuoti pareigūnai. Balard ir nesitikėjo, kad jie lauks viduje, prie kūno.

Virš galvos, maždaug šimto metrų aukštyje, ratus suko sraigtasparnis, į gatvę nukreipęs savo prožektoriaus spindulį. Iš šalies atrodė, lyg orlavis būtų pririštas prie šviesos pavadžio, kad nenuskristų.

Balard išjungė variklį, bet dar neskubėjo išlipti iš automobilio. Ten, kur sustojo, buvo tarpas tarp dviejų namų, todėl dabar prieš akis į visas puses it milžiniškas kilimas driekėsi miesto žiburiai. Mažai kas žino, kad Holivudo bulvaras kyla į kalvą, virsta siauru, vingiuotu keliuku ir veda į gyvenamųjų namų kvartalą, gerokai nutolusį nuo turistų meka vadinamos šio bulvaro pradžios spindesio, kur miesto lankytojai mielai fotografuojasi su persirengėliais superherojais ir prie šlovės alėjos žvaigždžių. Čia, viršuje, dideli pinigai ir valdžia, tad Balard akimirksniu suprato, kad žmogžudystė šiame rajone kaipmat sudomins aukščiausius departamento šulus. Ji pati čia tik laikinai. Ilgai šios bylos jai neteks tirti. Netrukus tyrimo imsis Vakarinis žmogžudysčių poskyris arba net Apiplėšimų ir žmogžudysčių padalinys miesto centre — priklausomai nuo to, kas auka ir kokią padėtį visuomenėje ji užėmė.

Nusisukusi nuo apačioje plytinčio miesto vaizdo, detektyvė įsijungė šviesą automobilio salone, kad galėtų peržiūrėti savo užrašus. Ji čia atvažiavo tiesiai po savo pirmojo šiandienos iškvietimo, eilinio įsilaužimo netoli Melroso, užrašinėje pasižymėjusi svarbiausias pastabas ataskaitai, kurią teks parašyti vos tik grįš į Holivudo nuovadą. Atsivertusi naują puslapį, Balard užsirašė laiką — 01.47 val. — ir adresą. O tada dar brūkštelėjo pastabą apie giedrą dangų ir švelnias oro sąlygas. Paskui salone išjungė šviesą ir išlipo, palikusi įjungtus mėlynus švyturėlius. Apėjusi automobilį, багаžinėje susirado nusikaltimo vietos apžiūros lagaminėlį.

Buvo pirmadienis, jos pirma pamaina be porininko, ir Balard puikiai žinojo, kad teks ištempti dar dieną, o gal ir dvi vilkint tą patį kostiumą. Vadinasi, svarbu pasistengti, kad drabužiai neprisigertų yrančio kūno tvaiko. Detektyvė kruopščiai sulankstė savo švarką ir pasidėjo jį багаžinėje ant tuščių kartoninių dėžių, skirtų įkalčiams. Iš plastikinio maišelio išsiėmė

apsauginį kombinezoną, apsivilko jį ant savo batų, kelnių, palaidinės ir užsitraukė iki pat smakro užtrauktuką. Ant galinio bamperio užsikėlusį iš pradžių vieną, o paskui kitą koją, aplink kulkšnis užsiklijavo lipniąsias juosteles, tada tą patį padarė ir ties riešais — kad drabužius apsaugotų kombinezonas.

Iš lagaminėlio išsitraukusi vienkartinės pirštines ir apsauginę kaukę, kurią anksčiau, dirbdama Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriuje, visada naudodavo per skrodimus, Balard patraukė prie trijų uniformuotų pareigūnų. Priėjusi arčiau, atpažino seržantą Staną Dvoreką ir du policininkus, kurie taip ilgai dirbo naktinėje pamainoje, kad seniai liovėsi skubėti ir išmoko patogiai gyventi Holivudo kalvų ritmu.

Dvorekas buvo praplikęs ir per daugybę metų patruliuodamas policijos automobiliu užsiauginęs pilvą ir didelį užpakalį. Jis stovėjo atsirėmęs į vienos iš mašinų sparną, ant krūtinės susikryžiaęs rankas. Dvoreką visi vadino Reliktu. Visi, mėgstantys darbuotis naktinėje pamainoje ir ilgai šitaip dirbę, galiausiai gaudavo kokią nors pravardę. Dvorekui priklausė dabartinis rekordas, nes vos prieš mėnesį sukako dešimt metų nuo tada, kai jis pradėjo darbuotis naktimis. Policininkus, stovinčius greta jo, Antonį Anzelonę ir Dvaitą Dusetą, visi vadino Kasparu ir Kipšu. Balard naktinėje pamainoje išdirbo vos trejus metus, todėl pravardės dar nebuvo užsitarnavusi. Ar bent jau pati jos nebuvo girdėjusi.

— Sveiki, — ji priėjo arčiau ir linktelėjo.

— Oho, ar tik ne garsioji astronautė Salė Raid? — šyptelėjo Dvorekas. — Tai kada pakils kosminis laivas?

Balard ištiesė rankas į šonus ir apsisuko. Ji žinojo, kad apsauginis kombinezonas jai gerokai per platus ir tikrai priminė astronautų skafandrą. Ką gali žinoti — gal ją ką tik pakrikštijo nauja pravardė?

— Sakyčiau, niekada, — atsikirto ji. — Ir ką čia tokio radote, kad negalėjote palaukti viduje?

— Vaizdelis nekoks, — papurtė galvą Anzelonė.

— Smarvė baisi, — pridūrė Dusetas.

Reliktas pasitraukė nuo bagažinės ir surimtėjo.

— Moteris, baltaodė, įpusėjusi šeštą dešimtį, regis, smūgis buku daiktu ir daugybinės žaizdos ant veido, — išvardijo jis. — Kažkas ją gerokai aptalžė. Namai apversti. Galėjo būti ir įsilaužimas.

— Seksualinė prievarta? — paklausė Balard.

— Jos naktiniai pakelti. Kūnas apnuogintas.

— Gerai, einu į vidų. Kuris iš jūsų, drašuoliai, norėtumėte mane palydėti?

Savanorių neatsirado.

— Kipše, tavo numeris didžiausias.

— Po galais, — nusikeikė Dusetas.

Iš šios trijulės Dusetas buvo vėliausiai įsidarbinęs policijoje, todėl jo ženklelio numeris buvo pats didžiausias. Mėlyną bandaną, kurią ryšėjo ant kaklo, jis timpltelėjo aukštyn, užsidendamas nosį ir burną.

— Atrodai kaip koks sumautas gangsteris, — nusijuokė Anzelonė.

— Kodėl? Nes aš juodaodis? — atsikirto Dusetas.

— Nes užsirišai šitą sumautą mėlyną bandaną, — pareiškė Anzelonė. — Jeigu ji būtų raudona, sakyčiau, kad atrodai kaip suknistas indėnas.

— Tiesiog palydėk ją, — neištvėrė Dvorekas. — Man tikrai nesinori stovėti čia visą naktį.

Pagaliau surimtėjęs Dusetas pasuko atvirų durų link. Balard nusekė jam iš paskos.

— Kodėl mums tik dabar pranešė? — paklausė ji.

— Kaimynui iš gretimo namo paskambino aukos dukte-

rėčia, gyvenanti Niujorke, — paaiškino Dusetas. — Kaimynas turi raktą, tad dukterėčia paprašė užėti patikrinti, nes jos teta kelias dienas neatsakė į žinutes socialiniuose tinkluose ir neatsiliepė į skambučius. Kaimynas atidarė duris, pajuto smarvę ir paskambino mums.

— Pirmą valandą nakties?

— Ne, daug anksčiau. Bet visi budintys ekipažai vakar vakare iki pat pamainos pabaigos buvo užsiėmę vagyste ir persekiojo įtariamąjį po visą La Brėjos parko teritoriją. Niekas čia taip ir nenuvyko, o paskui skambutį perdavė mums. Mes atvažiavome kaip galėdami greičiau.

Balard linktelėjo. Vagystės įtariamojo paieška po visą nuovados teritoriją jai nuskambėjo įtartinai. Labiau tikėtina, kad šis iškvietimas buvo permetamas iš vienos pamainos į kitą, nes niekas nenorėjo imtis bylos, kurioje lavonas tiek laiko pragulėjo uždaruose namuose.

— O kur dabar tas kaimynas? — paklausė Balard.

— Namie, — atsakė Dusetas. — Greičiausiai mirksta duše ir tepasi visokiausius tepalus, bandydamas atsikratyti dvoko. Nemanau, kad po viso šito jis lengvai atsitokės.

— Mums reikia paimti pirštų atspaudus, kad atmestume jį kaip įtariamąjį, netgi jei ir tikina neužėjęs vidun.

— Supratau. Iškviesiu specialistus su įranga.

Balard užsimovė lateksines pirštines ir paskui Dusetą žengė namo vidun. Apsauginė kaukė mažai tegelbėjo. Bjaurus mirties dvokas tvokstelėjo tiesiai į šnerves, nors detektyvė stengėsi kvėpuoti tik per burną.

Dusetas buvo aukštas ir plačių pečių, todėl iš pradžių per jį Balard nieko nematė, kol galiausiai, žengus giliau į namą, pareigūną pavyko apeiti. Namas buvo suprojektuotas ant kalvos šlaito, todėl pro didžiulius vitrininius langus vėrėsi nuostabus šviesomis tviskančio miesto vaizdas. Netgi tokiu paros

metu miestas atrodė gyvas ir žadantis daugybę įvairiausių galimybių.

— Ar viduje buvo tamsu, kai atvažiavote? — pasiteiravo Balard.

— Kai įėjome, viskas čia buvo išjungta, — atsakė Dusetas.

Balard užsirašė jo atsakymą. Jei namuose nedegė šviesos, vadinasi, įsibrauta arba dienos metu, arba vėlai naktį, kai šeiminkė jau buvo nuėjusi miegoti. Detektyvė iš patirties žinojo, kad dažniausiai į namus laužiamasi dieną.

Dusetas, irgi apsimovęs pirštines, spragtelėjo jungiklį prie durų taip įžiebdamas visą eilę lubų šviestuvų. Patalpos čia suplanuotos atvirai, neuždengiant už langų atsiveriančios panoramos, puikiai matomos iš bet kurio svetainės, valgomojo ar virtuvės kampelio. Kaip atsvara kvapą gniaužiančiam vaizdui priešingoje pusėje trys dideli paveikslai, vaizduojantys raudonas moters lūpas.

Ant grindų prie virtuvės salos Balard pastebėjo stiklo šukes, nors išdaužtų langų nesimatė.

— Ar yra kokių įsilaužimo ženklų? — paklausė ji.

— Nieko nepastebėjome, — atsakė Dusetas. — Šukių pilni namai, bet langai neišdaužti, todėl neradome, pro kur galėjo būti įsibrauta.

— Aišku.

— Kūnas štai ten.

Iš svetainės koridoriumi Dusetas patraukė tolyn, prie nosį ir burną juosiančios bandanos dar prispaudęs ir delną — kaip įmanydamas stengėsi apsisaugoti nuo vis stiprėjančio dvoko.

Balard nusekė jam įkandin. Namas buvo vieno aukšto, šiuolaikiškai įrengtas. Detektyvė spėjo, kad jis pastatytas šeštajame dešimtmetyje, kai visiems pakakdavo vieno aukšto. Šiais laikais visi namai kalvose statomi kelių aukštų, siekiant maksimaliai išnaudoti erdvę.

Praėję pro praviras miegamojo ir vonios kambario duris, jiedu įžengė į pagrindinį miegamąjį, kuriame viskas buvo iškuista. Stalinis šviestuvus sulankstytu gaubtu ir sudaužyta lempute gulėjo ant grindų. Drabužiai bet kaip sumesti ant lovos, o ant balto kilimo perdaužta pusiau gulėjo, regis, raudonojo vyno taurė su aukšta kojele, kurios visas turinys jau buvo spėjęs susigerti ir virsti ryškia dėme.

— Štai ir atėjome, — linktelėjo Dusetas.

Jis mostelėjo ranka į praviras vonios duris ir pasitraukė į šoną, praleisdamas detektyvę pirmyn.

Balard stabtelėjo tarpduryje, į vonios kambarį neužėjo. Auka ant grindų gulėjo ant nugaros. Stambi moteris, plačiai praskėstomis kojomis ir rankomis. Jos akys buvo atmerktos, apatinė lūpa įplyšusi, o dešiniame skruoste žiojėjo gili žaizda, kurios viduje matėsi pilkai rausvi audiniai. Moters galvą ant baltų grindų plytelių supo pridžiūvusio kraujo aureolė iš kol kas nenustatytos skalpo žaizdos.

Flaneliniai aukos naktiniai, išmarginti kolibriais, buvo pakelti aukščiau klubų ir suglamžyti virš moters pilvo ir krūtų. Pėdos basos, kojos praskėstos per tris pėdas, bet aplink genitalijas nesimatė jokių nubrozdinimų ar sužeidimų.

Balard išvydo savo pačios atspindį visu ūgiu didžiuliam veidrodyje ant sienos priešais. Pritūpusi tarpduryje, užsidėjo plaštakas sau ant šlaunų ir atidžiai apžiūrėjo grindis ieškodama pirštų atspaudų, kraujo pėdsakų ir kitų įkalčių. Be pridžiūvusio kraujo aureolės aplink negyvėlės galvą, tarp kūno ir vonios ant grindų dar matėsi padrikų kraujo dryžių.

— Kipše, uždaryk laukujes duris, — paprašė Balard.

— Gerai, — linktelėjo Dusetas. — O kam?

— Tiesiog uždaryk. O paskui apžiūrėk virtuvę.

— Ir ko ten turėčiau ieškoti?

— Dubenėlio su vandeniu ant grindų. Eik.

Dusetas pakluso, ir netrukus Balard išgirdo jo sunkius žingsnius koridoriuje. Atsistojusi ji įžengė į vonią — kojas statė atsargiai palei pat sieną, o prisiartinusi prie kūno vėl atsitūpė. Pirštinėta ranka atsirėmusi į grindis, detektyvė palinko į priekį, stengdamasi geriau apžiūrėti žaizdą galvoje. Tamsiai rudi mirusios moters plaukai buvo pernelyg tankūs ir garbanoti, tad gerai nesimatė, kur tiksliai sužalotas skalpas.

Balard apsižvalgė po vonios kambarį. Ant marmurinės lentynėlės aplink vonią buvo pristatyta daugybė vonios druskos stiklainėlių ir išdegusių žvakių. Čia matėsi ir sulankstytas rankšluostis. Balard pasisuko, kad galėtų žvilgtelėti ir į vonią. Ji buvo tuščia, bet anga užkimšta guminiu vonios kamščiu. Detektyvė ištiesė ranką, kelioms sekundėms atsuko šalto vandens čiaupą ir tuoj pat vėl užsuko.

Atsistojusi priėjo arčiau vonios. Vandens ji prileido tiek, kad visiškai apsemtų kamštį. O dabar ji tikrai laukė nenuleisdama nuo jo akių.

— Radau dubenėlį vandens.

Balard atsisuko. Dusetas sugrįžo.

— Ar laukujes duris uždarei? — paklausė ji.

— Jos uždarytos, — patvirtino Dusetas.

— Gerai, o dabar apsidairyk čia. Manau, namuose yra katė.

Ar koks kitas mažas gyvūnas. Tau teks paskambinti į Gyvūnų kontrolės tarnybą.

— Ką?

Balard mostelėjo ranka į kūną.

— Šitai padarė gyvūnas. Iš bado. Jie visada pradeda nuo minkštųjų audinių.

— Po galais, tikiuosi, juokauji?

Balard vėl nusisuko į vonią. Pusės prileisto vandens ten jau nebuvo. Guminis vonios kamštis nesandarus.

— Veido sužeidimai nekraujavo, — paaiškino ji. — Vadinasi, jie padaryti po mirties. Moterį pražudė žaizda pakaušyje. Dusetas linktelėjo.

— kažkas priėjo iš nugaros ir suskaldė jai kaukolę, — balsu svarstė jis.

— Ne, — Balard papurtė galvą. — Tiesiog nutiko nelaimė.

— Iš kur žinai? — paklausė Dusetas.

Balard parodė šalia vonios išrikiuotus daiktus.

— Sprendžiant iš to, kaip suiręs kūnas, nelaimė nutiko prieš tris dienas, — tarė ji. — Moteris išjungė visas šviesas namuose ir ruošėsi eiti miegoti. Greičiausiai paliko įjungtą tik tą vieną lempą miegamajame. Ji įėjo į vonią, prisipylė vandens, uždegė žvakės, pasiruošė rankšluostį. Nuo karšto vandens aprasojo plytelės ir ji paslydo, gal prisiminusi, kad prie lovos paliko vyno taurę. Arba kai pradėjo rengtis naktinius, prieš įlipdama į vonią.

— O kaipgi lempa ir išlietas vynas? — paklausė Dusetas.

— Katė.

— Nejaugi viską išsiaiškinai tiesiog čia pastovėjusi?

Klausimą Balard nuleido negirdomis.

— Moteris turėjo antsvorio, — toliau svarstė ji. — Galbūt ją kažkas išblaškė, kol rengėsi, gal suprato pamiršusi vyną, paskui paslydo ir krisdama į vonios briauną prasiskėlė kaukolę. Moteris mirė, žvakės sudegė, o vanduo pamažu iš vonios išbėgo.

Išgirdęs tokį paaiškinimą, Dusetas netarė nė žodžio. Balard pažvelgė į sužalotą moters veidą.

— Greičiausiai antrą dieną po nelaimės katė išalko, — toliau svarstė detektyvė. — Radusi šeimninę čia, ji, matyt, pašėlo.

— Dieve šventas, — burbtelėjo Dusetas.

— Kipše, pasikviesk čia savo partnerį. Raskite katę.

— Betgi palauk. Jei moteris norėjo lipti į vonią, kodėl ji

vilkėjo naktinius? Juk naktinius apsirengi po to, kai išsimaudai, tiesa?

— Kas žino? Galbūt grįžusi po darbo ar vakarienės restorane ji persirengė naktiniais, patogiai įsitaisė, gal pažiūrėjo televizorių... o tada nusprendė išsimaudyti.

Balard mostelėjo ranka į veidrodį.

— Be to, ji buvo apkūni. Gal jai nepatiko matyti savo nuogo kūno atspindį veidrodyje. Todėl grįžusi namuose persirengė naktiniais ir jų nenusivilko, kol neįėjo į vonią.

Balard prasilenkė su Dusetu ir pasuko iš kambario.

— Raskite katę, — pakartojo ji.

2

ki trečios valandos ryto Balard baigė įvykio vietos apžiūrą ir, grįžusi į Holivudo nuovadą, įsitaisė prie darbo stalo detektyvų skyriuje. Milžiniška patalpa, kurioje dieną prie savo stalų dirbo keturiasdešimt aštuoni detektyvai, po vidurnakčio ištuštėdavo, tad Balard visada galėdavo įsikurti bet kurioje vietoje. Ji pasirinko stalą tolimajame kampe, toliau nuo triukšmo ir radijo stotelių traškesio iš budinčio viršininko kabineto koridoriaus gale. Septynios po penkių ji galų gale atsisėdo, pasislėpdama už kompiuterio ekrano ir stalą juosiančios sienelės it koks kareivis apkasuose. Pagaliau galės susitelkti ir parašyti ataskaitą.

Pirmiausia Balard pabaigė ataskaitą apie įsilaužimą į gyvenamąjį namą, kur buvo iškviesta pamainos pradžioje, o tada jau galėjo imtis ataskaitos apie mirtį vonios kambaryje. Ji nurodys, kad mirties priežastis nenustatyta, laukiama skrodimo rezultatų. Detektyvė nuodugnai surinko visus įkalčius, iškvietė įvykio vietos fotografą ir smulkiai aprašė visas detales, įskaitant ir katę. Balard žinojo, kad jos išvada apie nelaimingą atsitikimą nepatiks nei aukos šeimai, nei galbūt ir jos viršininkams, vis dėlto ji neabejojo, kad atlikus skrodimą nebus rasta jokių nusikaltimo požymių ir ši mirtis galiausiai vis tiek bus pripažinta kaip nelaimė.

Balard dirbo viena. Jos partneris Džonas Dženkinsas pasiėmė laisvadienių dėl laidotuvių. Naktinėje pamainoje dirbančių detektyvų niekas nepavaduodavo. Šiandien Balard jau įpusėjo savo pirmąją pamainą be partnerio ir taip jai teks dirbti dar bent savaitę. Viskas priklausė nuo to, kada grįš Dženkinsas. Po

ilgos ir skausmingos kovos su vėžiu mirė jo žmona. Dženkin-sas palūžo, todėl Balard kolegai patarė ilsėtis tiek, kiek tik jam reikės.

Paėmusi savo užrašų knygelę, detektyvė atsivertė puslapį, kuriame užsirašė viską apie antrąją bylą, ir kompiuteryje susirado tuščią įvykio ataskaitos blanką. Prieš pradėdama pildyti, Balard nuleido smakrą ir iki pat nosies užsitraukė palaidinės apykaklę. Jai pasirodė, kad vis dar užuodžia mirties ir yrančio kūno dvoką, nors ir nebuvo tikra, ar kvapas spėjo įsigerti į drabužius, ar tik jos uoslė jį vis dar prisimena. Kad ir kaip būtų, akivaizdu, kad jos planas šią savaitę dar kartą apsvilkti tą patį kostiumą neišdegs. Teks užvažiuoti į skalbyklą.

Kol sėdėjo šitaip nulenкта galva, Balard išgirdo, kaip skambtelėjo metalas uždarant metalinį bylų stalčių. Pakėlusį akis detektyvė pažvelgė virš jos darbo stalą juosiančios sienelės į kitą biuro pusę, kur palei visą sieną rikiavosi keturių stalčių spintelės. Kiekvienai detektyvų porai buvo skiriama viena tokia spintelė su keturiais stalčiais byloms laikyti.

Tačiau vyriškis, kurį Balard dabar išvydo atidarinėjantį stalčius ir apžiūrinėjantį jų turinį, neatrodė panašus į nė vieną pažįstamą detektyvą, o juk juos visus pažinojo iš kartą per mėnesį rengiamų skyriaus susirinkimų, dėl kurių jai tekdavo darbe pasirodyti dienos metu. Stalčius apžiūrinėjantis vyriškis buvo žilaplaukis, su ūsais. Balard instinktyviai suprato, kad jis čia svetimas. Ji atidžiu žvilgsniu apmetė visą patalpą, tikrindama, ar čia daugiau nieko nėra. Nė gyvos dvasios.

Vyriškis atidarė ir vėl uždarė dar vieną stalčių. Pasinaudojusi triukšmu, Balard atsistojo nuo kėdės. Ji pritūpė ir slėpdamasi už stalus skiriančių sienelių mikliai perbėgo į pagrindinį taką, kur galėjo nepastebėta netikėtai išdygti įsibrovėliui už nugaros.

Švarką ji buvo palikusi ant kartoninės dėžės mašinos бага-

žinėje, tad dabar galėjo mikliai pasiekti savo pistoletą ant juosmens segimame dėkle. Uždėjusi delną ant pistoleto rankenos, Balard sustojo už dešimties pėdų nuo vyriškio.

— Ei, ką čia veiki? — garsiai paklausė ji.

Vyriškas sustingo. Jis lėtai patraukė rankas nuo praviro stalčiaus, kuriame ką tik rausėsi, ir iškėlė jas aukštyr.

— Teisingai, — riktelėjo Balard. — O dabar gal teiksiesi paaiškinti, kas tu per vienas ir ką čia darai?

— Mano pavardė Bošas, — atsakė jis. — Atėjau su kai kuo susitikti.

— Ar tas kai kas slepiasi tarp segtuvų stalčiuose?

— Ne, tiesiog aš čia anksčiau dirbau. Pažįstu budintį leitenantą Manį. Jis pasakė, kad galiu palaukti poilsio kambaryje, kol pakvies mano pažįstamą. O aš iš nuobodulio atklydau čia. Pripažįstu — kaltas.

Kiek nurimusi Balard patraukė plaštaką nuo pistoleto. Ji prisiminė girdėjusi Bošo pavardę, be to, jis žinojo budinčio viršininko pravardę. Bet vyriškio elgesys jai vis tiek atrodė įtartinas.

— Ar pasilikai raktą nuo savo senosios spintelės? — paklausė ji.

— Ne, — atsakė Bošas. — Ji buvo atrakinta.

Balard pamatė, kad įspaudžiama spyna spintelės viršuje iš tiesų atrakinta. Dauguma detektyvų savo bylas užrakina.

— Ar turi kokį asmens dokumentą? — paklausė ji.

— Žinoma, — linktelėjo Bošas. — Bet iškart pranešu, kad esu pareigūnas. Prie kairiojo šono turiu pistoletą ir tu jį pamatysi, kai aš trauksiu dokumentus. Gerai?

Balard ir vėl suėmė savo pistoleto rankeną.

— Ačiū už išpėjimą, — tarė ji. — O žinai ką, kol kas pamirškime tuos dokumentus. Kodėl tau pirma saugiai nepadėjus ginklo? O tada...

— Štai kur tu, Hari.

Balard pažvelgė dešininę ir išvydo leitenantą Manrou, būdintį viršininką, ką tik įėjusį į darbo kambarį. Manrou buvo lieknas ir vis dar vaikščiodavo susidėjęs rankas ant juosmens lyg gatvėje patruliuojantis policininkas, nors iš tiesų retai kada apskritai išeidavo iš policijos nuovados. Prie diržo jis segėjo tik savo ginklą, kuris buvo privalomas. O visą kitą policijos įrangą Manrou laikydavo savo stalo stalčiuje. Jis buvo jaunesnis už Bošą, bet ūsus irgi turėjo, kaip, regis, dauguma pareigūnų, pradėjusių tarnybą aštuntąjį ir devintąjį dešimtmečiais.

Pamatęs Balard, vis dar laikančią ranką ant pistoleto, Manrou paklausė:

— Balard, kas čia vyksta?

— Jis čia įjėjęs ėmė raustis po bylas stalčiuose, — paaiškino detektyvė. — Aš nežinojau, kas jis toks.

— Gali nusiraminti, — tarė Manrou. — Jis mūsiškis — anksčiau čia dirbo žmogžudysčių skyriuje. Tais laikais, kai tokį skyrių turėjome.

Manrou pasisuko į Bošą:

— Hari, ką, po galais, čia darai?

Bošas atsainiai gūžtelėjo.

— Tiesiog dirstelėjau į savo senuosius stalčius, — paaiškino jis. — Man nusibodo laukti.

— Ką gi, Dvorekas jau sugrįžo ir laukia ataskaitų rengimo skyriuje, — tarė Manrou. — Dabar pat eik su juo pasikalbėti. Nemėgstu jo atitraukti nuo darbo. Dvorekas — vienas geriausių mano pareigūnų, todėl noriu, kad kuo greičiau grįžtų į gatves.

— Supratau, — linktelėjo Bošas.

Bošas nusekė paskui Manrou koridoriumi, vedančiu į būdinčio viršininko kabinetą ir ataskaitų rengimo skyrių, kur jo laukė Dvorekas. Nueidamas Bošas atsigręžė ir linktelėjo detektyvei. Balard paprasčiausiai stebėjo, kaip jis tolsta.

Kai vyrai išėjo, detektyvė žengė prie stalčiaus, kurį ką tik apžiūrinėjo Bošas. Prie jo buvo priklijuota kortelė. Skyriuje taip visi žymėdavosi savo stalčius.

Detektyvas Cezaris Rivera
Holivudo lytinių nusikaltimų skyrius

Detektyvė patikrino, kas stalčiaus viduje. Jis atrodė pus-tuštis ir visi segtuvai buvo suvirtę į priekį, matyt, kol juos apžiūrinėjo Bošas. Stumtelėjusi visus segtuvus atgal, kad jie vėl tvarkingai stovėtų, Balard perskaitė, ką detektyvas Rivera buvo ant jų užrašęs — aukų vardus ir bylų numerius. Ant kai kurių segtuvų buvo nurodytos pagrindinės Holivudo nuovados teritorijai priklausančios gatvės ir juose, ko gero, buvo sudėtos įvairiausios ataskaitos apie įtartinas veikas ar asmenis.

Uždariusi stalčių, Balard patikrino virš jo esančius kitus du — prisiminė girdėjusi, kaip Bošas atidarė mažiausiai tris.

Šių turinys buvo toks pat kaip pirmojo: segtuvai, surūšiuoti pagal aukos pavardę, lytinio nusikaltimo tipą ir bylos numerį. Viršutinio stalčiaus priekyje Balard pastebėjo perlenktą ir persuktą sąvaržėlę. Detektyvė atidžiau apžiūrėjo įspaudžiamą spyną viršutiniame spintelės kampe. Paprasčiausias modelis, kurį lengva atrakinti sąvaržėle. Niekas čia dabar pernelyg nesirūpina dokumentų apsauga, nes jie laikomi puikiai saugomoje policijos nuovadoje.

Balard uždarė visus stalčius, užspaudė spyną ir grįžo prie savo stalo. Bošo naktinis vizitas ją kaip reikiant sudomino. Ji net neabejojo, jog spintelę jis atsirakino sąvaržėle, o tai liudija, kad tuose stalčiuose Bošas kažko tikslingai ieškojo. Vadinasi, jo nostalgiška pasakaitė apie tai, kad norėjo pavartyti savo senas bylas, — melas.

Nuo stalo pakėlusį kavos puodelį, Balard nuėjo jo pasipil-

dyti į poilsio kambarį pirmame aukšte. Kaip visada, čia buvo tuščia. Įsipylusi kavos, detektyvė užsuko į budėtojo kabinetą. Leitenantas Manrou sėdėjo prie savo stalo įbedęs žvilgsnį į ekraną, kuriame matėsi visa nuovados teritorija ir joje patru-liuojančių pareigūnų GPS lokatoriai. Manrou neišgirdo Balard, kol ši neatsistojo jam už nugaros.

— Viskas ramu? — paklausė ji.

— Kol kas taip, — atsakė Manrou.

Balard bakstelėjo pirštu į tris GPS lokatorius, susibūrusius vienoje vietoje.

— Kas ten?

— Jūrų gėrybių maisto furgonas. Trys ekipažai pranešė kodą septyni.

Tai reiškė, kad pareigūnai sustojo pavalgyti prie maisto furgono Saulėlydžio bulvaro ir Vakarinės aveniu sankryžoje. Staiga Balard prisiminė, kad šiandien pati dar nepasiprašė pertraukos ir jau spėjo praalkti. Tačiau ji sudvejojo, ar dabar norėtų jūrų gėrybių.

— Ir ko norėjo tas Bošas?

— Pasikalbėti su Reliktu apie kūną, kurį jis buvo radęs prieš devynerius metus. Kaip suprantu, Bošas tiria tą bylą.

— Jis sakė, kad vis dar dirba policijoje. Bet ne pas mus, tiesa?

— Ne. Jis — atsargos pareigūnas Slėnyje, San Fernando policijos departamente.

— Kaip San Fernandas susijęs su žmogžudyste mūsų teritorijoje?

— Nežinau, Balard. Reikėjo jo paties paklausti, kol dar buvo čia. Dabar jau jis išėjo.

— Greitai apsisuko.

— Reliktas ničnieko neprisiminė apie tą bylą.

— Ar Dvorekas vis dar čia?

Manrou bakstelėjo pirštu į tris ekipažus ekrane.

— Išvažiuavęs, bet dabar pranešęs kodą septyni.

— Svarsčiau ir pati ten užvažiuoti, sukirsti porą takų su krevetėmis. Gal ir jums ko nors prigriebti?

— Ne, ačiū. Tik pasiimk radijo stotelę.

— Būtinai.

Grįždama atgal į detektyvų skyrių, Balard stabtelėjo poilsio kambaryje išpilti į kriauklę kavą ir išskalauti puoduką. Paskui iš įkroviklio pasiėmė radijo stotelę ir per galines duris patraukė prie savo automobilio. Lauke detektyvei pasirodė vėsu, todėl iš bagažinės išsitraukė švarką ir apsilvilko jį prieš išvažiuodama iš aikštelės.

Kai Balard sustojo prie maisto furgono, Reliktas vis dar buvo čia. Kaip seržantas Dvorekas automobiliu važinėjo vienas, todėl per pertraukas mėgdavo pasėdėti su kitais pareigūnais.

— Salė Raid, — šyptelėjo jis, pamatęs detektyvę Balard, nagrinėjančią kreida lentoje užrašytą valgiaraštį.

— Kaip sekasi, Relikte? — paklausė ji.

— Įpusėjo dar viena naktis rojuje.

— Aha.

Balard užsisakė vieną meksikietišką paplotėlį su krevetėmis ir ant jo dosniai užsipylė vieno iš aštrių padažų, pastatytų ant prekystalio. Maistą ji nusinešė prie Dvoreko automobilio, kur seržantas, atsirėmęs į priekinį sparną, baigė valgyti savo užkandžius. Kiti du patruliai valgė priešais jį, įsitaisę ant savo mašinos kapoto.

Balard atsirėmė į automobilio šoną greta Dvoreko.

— Ką valgai? — paklausė jis.

— Krevetes, — atsakė Balard. — Aš visada užsisakau tik tai, kas užrašyta lentoje. Nes tai reiškia, kad produktai bus švieži, tiesa? Juk jie nežino, ko turės, kol neapsiperka prielaukoje.

— Jei jau taip sakai.

— Norėčiau tuo tikėti.

Detektyvė atsikando paplotėlio. Buvo visai gardu ir žuvies skonio nesijautė.

— Neblogai, — numykė ji.

— Aš valgiau žuvies ypatingąjį, — pasakė Dvorekas. — Greičiausiai dėl to teks trumpam pasitraukti iš gatvių, vos tik takai pasieks finišo tiesiają.

— Per daug informacijos, seržante. Bet jei jau prakalbome apie pasitraukimą iš gatvės, ko iš jūsų norėjo tas Bošas?

— Tu jį matei?

— Užklupau besirausiantį po bylų stalčių detektyvų darbo kambaryje.

— Nesistebiu. Jis žūtbut ieško, už ko galėtų užsikabinti byloje, kurią tiria.

— Holivude? Maniau, jis dirba San Fernando policijos departamente.

— Taip ir yra. Tačiau šita byla jis užsiima privačiai. Prieš devynerius metus buvo nužudyta jauna mergina. Jos kūną radau aš, bet, praeikimas, nepamenu nieko, kas jam galėtų padėti.

Balard atsikando dar kąsnį ir linktelėjo. Paskui vis dar pilna burna paklausė:

— O kas buvo ta mergina?

— Bėglė. Vardu Deizė. Penkiolikmetė, badėsi gatvėje. Liūdnas atvejis. Matydavau ją Holivude, netoli Vakarinės aveniu. Vieną naktį ji įsėdo į ne tą automobilį. Radau jos kūną skersgatvyje prie Kovengos bulvaru. Apie jį buvo pranešęs anonimas — tik tiek ir pamenu.

— Ar taip ją vadindavo gatvėje?

— Ne, toks jos tikras vardas. Deizė Kleiton.

— Ar anuomet lytinius nusikaltimus tyrė Cezaris Rivera?

— Cezaris? Net nežinau. Juk viskas vyko prieš devynerius metus. Gal ir tyrė.

— O gal atsimeni, ar Cezaris buvo kaip nors susijęs su šita byla? Bošas rausėsi jo bylų stalčiuje.

Dvorekas gūžtelėjo pečiais.

— Renė, aš tik radau kūną ir pranešiau — ir viskas, — pasakė jis. — Toliau bylos tyrime nedalyvavau. Prisimenu, kad mane nusiuntė užkabinti apsauginę juostą ir neįleisti į skersgatvį žmonių. Tada dar buvau plikarankovis.

Kas penkerius tarnybos metus pareigūnai ant uniformos rankovės gauna po juostelę, o prieš devynnerius metus Reliktas dar buvo faktiškai naujokas, tad neturėjo nė vienos. Balard linktelėjo ir uždavė paskutinį klausimą:

— Ar Bošas klausė ko nors, ko nepaklausiau aš?

— Taip, bet ne apie merginą. Jis klausinėjo apie Deizės vaikina ir norėjo sužinoti, ar jį dar kada mačiau gatvėje po žmogžudystės.

— O kas buvo jos vaikinai?

— Kažkoks iš namų pabėgęs vaikas. Aš tik žinau, kaip jis pasirašydavo savo grafičius ant sienos: Narkomanas. Bošas minėjo, kad jo vardas Adamas. Aš neprisimenu. Bet Bošui pasakiau, kad po to niekada daugiau jo nemačiau. Tokie tipai ateina ir išeina.

— Kokie buvo jų santykiai? Ar jie buvo pora?

— Abu buvo bėgliai ir laikėsi kartu, supranti, dėl saugumo. Tokiai merginai gatvėje reikia vaikino. Na, lyg sąvadautojo. Ji dirbo gatvėje, jis ją prižiūrėjo, pilną dalijosi abu. Bet tą naktį vaikas, matyt, suklydo. Merginai nepasisėkė.

Balard linktelėjo. Ji įtarė, kad Bošas norėjo pasikalbėti su Narkomanu, Adamu, nes šis geriausiai žinojo, ką Deizė Kleiton pažinojo, su kuo bendravo ir kur važiavo paskutinę savo gyvenimo naktį.

Arba jis galėjo būti įtariamasis žmogžudystės byloje.

— Tu juk esi girdėjusi apie Bošą, tiesa? — paklausė Dvorekas.

— Aha, — linktelėjo Balard. — Anuomet jis dirbo pas mus.

— Ar žinai apie žvaigždžių alėją prie nuovados?

— Žinoma.

Ant šaligatvio prie Holivudo nuovados pastato buvo žvaigždžių takas, skirtas atminti tarnybos metu žuvusius pareigūnus.

— Viena iš žvaigždžių, — paaiškino Dvorekas, — skirta leitenantui Harviui Paundzui. Šnekama, kad jis buvo Bošo leitenantas, kai jiedu čia dirbo. Harvis buvo pagrobtas ir mirė nuo širdies smūgio, kol buvo kankinamas dėl vienos Bošo tiriamos bylos.

Šitos istorijos Balard dar nebuvo girdėjusi.

— Ir niekas nežino, kas iš tiesų nutiko? — paklausė ji.

— Žiūrint su kuo kalbėsi, — atsakė Dvorekas. — Lyg ir viskas buvo užglaistyta, bet ta byla — dar viena paslaptis šiame dideliame mieste, kupiname blogio. Sklinda kalbos, esą tas vyrukas buvo nužudytas už kažką, ką padarė Bošas.

Užglaištytomis buvo vadinamos bylos, kurių tyrimas oficialiai nutraukiamas, bet nusikaltėlis lieka nerastas ir nubaustas. Dažniausiai taip nutikdavo, kai įtariamasis būdavo miręs ar įkalintas iki gyvos galvos už kitą nusikaltimą, todėl byla buvo neverta sugaišto laiko ir išlaidų, nes teisme vis tiek nebūtų įmanoma skirti jokios papildomos bausmės.

— Šnekama, kad visi bylos dokumentai įslaptinti. Vidaus politika.

Vidaus politika Los Andželo policijos departamente buvo vadinamos bylos, kurias tiriant padarytos pareigūno klaidos galėtų jam kainuoti karjerą.

Informacija apie Bošą pasirodė įdomi, bet iš esmės nereikšminga. Balard dar norėjo užduoti kokį klausimą, kad Dvorekas

vėl imtų kalbėti apie Deizės Kleiton bylą, bet staiga sutarškėjo radijo stotelė ir Dvorekas atsiliepė į budėtojo skambutį. Balard išgirdo, kad leitenantas Manrou siunčia jį į Bičvudo kanjoną patikrinti, kaip patrulių ekipažui sekasi išspręsti buitinį konfliktą.

— Man metas, — pasakė Dvorekas, suspaudęs į kamuoliuką foliją, kurioje buvo įvynioti jo takai. — Nebent tu nori važiuoti kartu man padėti.

Balard puikiai žinojo, kad jis juokauja. Reliktui tikrai nereikalinga detektyvės iš naktinės pamainos pagalba.

— Pasimatysime nuovadoje, — šyptelėjo ji. — Nebent kiltų kokių bėdų ir jums ten prireiktų detektyvo.

Balard vylėsi, kad nieko panašaus nenutiks. Įprastai konfliktai namuose baigdavosi karštu ginču dėl to, kas ką pasakė, ir jai tekdavo dirbti ne detektyvo, o arbitro darbą. Net akivaizdžiai matomos fizinės traumos nebūtinai padėdavo išsiaiškinti, kas iš tiesų nutiko.

— Žinoma, — linktelėjo Dvorekas.